అతని ఊహాలు

౧

'ఛీ! ఛీ! పో......'

వెల్లికిల పడుకొని కాలుచేతులు పైకెత్తి, యింటి కప్పువంక చూస్తూ, ఆడుకుంటున్న కుమారుడి ముఖంలో ముఖంపెట్టి తల ఒకప్రక్కనుంచి మరొకప్రక్కకు త్రిప్పుతూ చిరునవ్వులో

'ఛీ! ఛీ! పో......' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

పిల్లవాడు బోసినోరు విప్పి కొద్దిగా నవ్వాడు. ఆ మందహాసంవల్ల ముఖం విప్పారి తేజోవంతమై ప్రకాశించింది. నవ్వినప్పుడు చెక్కిళ్ళమీద ఏర్పడిన చిన్న గుంటలు ముద్దులుమూటగట్టినవి.

'ఛీ! ఛీ పో......' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

పిల్లవాడు తనబోసినోరు బాగా విప్పాడు. గది అంతా మెరిసినట్లు అనిపించింది కృష్ణమూర్తికి. చెక్కిళ్ల మీది గుంటలు మరికొంచెం లోతై ఎంతో ముచ్చటగా ఉన్నాయి.

'ఛీ! ఛీ! పో......' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి తన వేలితో పిల్లవాడి బొడ్డుదగ్గర ఆనీ అనకుండా స్పృశిస్తూ, చక్కిలిగింత పెడుతూ.

పిల్లవాడు కేకిసలు కొట్టుకుంటూ నవ్వాడు. కృష్ణమూర్తి పారవశ్యం చెందాడు. నవ్వుతున్న పిల్లవాడి నోట్లో నోరుపెట్టి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. పసినోరు పాలవాసన వచ్చింది. కుమారుణ్ణి చేతుల్లోకి తీసుకొని హృదయానికి హత్తుకున్నాడు. ఒళ్ళు గగుర్పొడిచి వెంద్రుకలు కొనలమీద నిలుచున్నవి.

౨

కమల ఇంట్లోపనంతా సర్దుకొని, చక్కగా శృంగారించుకొని తండ్రీకొడుకులున్న చోటుకు వచ్చింది. తల్లిని చూడడంతోనే తండ్రిచేతులలో నిలవకుండా తల్లివైపు చేతులుచాచి ఆత్రపడ్డాడు పిల్లాడు. కృష్ణమూర్తి వాణ్ణి కమలచేతి కిచ్చాడు. వాడు కమలవద్దకు పోయిందేతడవుగా పాలకు తొందరచేశాడు. కృష్ణమూర్తి మంచముమీద కూర్చుంటే కమల ప్రక్కగా క్రిందకూర్చొని పిల్లవాడికి పాలివ్వడానికి ఆరంభించింది. పిల్లవాడు ఒకరొమ్మున పాలుతాగుతూ రెండవరొమ్ము ఎడమచేత్తో పట్టుకున్నాడు.

ఆవైపే సాభిలాషుడై చూస్తున్న కృష్ణమూర్తికి చిరునవ్వు ఆగలేదు. అతనికళ్ళు, కమలకళ్ళు కలుసుకున్నాయి. కమలగూడా అతని అభిప్రాయం తెలుసుకున్నట్టుగా చిరునవ్వు నవ్వింది సిగ్గుకూడిస్తూ.

కృష్ణమూర్తికి సృష్టివైచిత్ర్యాన్ని గురించిన ఆలోచనలు వచ్చిపడినయి. పాలుత్రాగుతూ ఓరకంట తండ్రివైపు చూస్తున్న పిల్లవాడి చూపులలో కలసి కృష్ణమూర్తికి స్పృహవచ్చింది. వాడివైపే చూస్తూ కృష్ణమూర్తి నవ్వుతూ 'చెయ్యితియ్యి వెధవా!' అన్నాడు.

పిల్లవాడు ఆదేరీతిన పాలు త్రాగుతున్నాడు. కృష్ణమూర్తి భార్యవైపువంగి పిల్లవాడి ఎడమచెయ్యి పట్టు వదిలించాడు.

పాలుత్రాగడ మాపి పిల్లాడు కొంచెం తల పైకెత్తి తండ్రివైపుచూస్తూ నవ్వాడు. తల్లితండ్రు లిద్దరూ ఒకరినొకరినిచూసి నవ్వుకొన్నారు వాడి నవ్వుచూసి.

౩

తర్వాత కొంతసేపటిమాట, పిల్లవాడేడవడం మొదలుబెట్టాడు. వాణ్ణి చంకనవేసుకొని లేచి ఇటూ అటూ కాసేపు త్రిప్పింది. పిల్లవాడు ఏడ్చిఏడ్చి నిద్రపోయినాడు. వాడికి పక్కవేసి పడుకోబెట్టి బాగా నిద్రపోయేవరకు పక్కనకూర్చొని చిచ్చికొట్టింది. వాడు నిద్రపోయినతర్వాత ఊలు ముందువేసికొని కొడుక్కు మేజోళ్లు అల్లుతూ కూర్చున్నది. ఇంతలో పిల్లవాడి పాలకుగాను నీళ్ళు పొయ్యిమీదపెట్టి వచ్చిన మాట జ్ఞాపకంవచ్చింది. పిల్లాడు నిద్రపోతున్నాడుగదా అని, ఆనీళ్ళు థర్మా ఫ్లాస్కు (Thermo flask) లో పోసి అలమరలోపెట్టి వచ్చింది. పిల్లవాడికి నీళ్ళు పోయడానికి రేపటికి సున్నిపిండి నిండుకున్నదని, ఊలు

అవతలపెట్టి, గోనెపట్టాపరిచి దానిమీద తిరగలిపెట్టి, సున్నిపిండినూక తీసుకునిరావడానికి అవతలికి వెళ్ళుతున్నది.

'కమలా'

'ఓయి.'

'ఇలారా'

'వస్తున్నా, ఎందుకు?'

కొంచెంసేపు ఆగాడు కృష్ణమూర్తి. ఆమె రాలేదు.

'నిన్నే! మాట! !'

'వస్తాలెద్దురూ. పనున్నది'

'మాటంటే'

కమలవచ్చి భర్తదగ్గరనుంచొని 'ఎందుకు?' అన్నది

'కూర్చో. మాటఉంది'

'వస్తానుండండి' అని కమల పనిమీద వెళ్లుతున్నది.

'బొత్తిగా తీరకుండాఉందే! వచ్చికూర్చో గోల' అని వెళ్ళుతున్నకమల పమిటచెరుగు పట్టుకున్నాడు.

కమల వెనక్కుతిరిగి, భర్తచూపులను తన బ్రతిమాలుచున్న చూపులతో ఎదుర్కొని

'ఉండండి అబ్బా! కబుర్లకేమి? అబ్బాయికి రేపటికి సున్నిపిండిలేదు. విసిరివస్తాను ఛప్పున, ఇదిరరలాగా కబుర్లకు ఎట్లా తీరుతుంది చెప్పండీ మరీ చిన్నపిల్లలవుతున్నారు?'

అని అంటూ కమల తన చీరెచెరగు మెల్లగా వదిలించుకొని వెళ్ళిపోయింది.

౪

ఆలాగే కూర్చున్న కృష్ణమూర్తికి అప్రయత్నంగా ఏవో ఆలోచనలు వచ్చినవి. తన్నుగూర్చిన కమల చర్యంతా సింహావలోకనముచేశాడు. పిల్లవాడు కలుగక ముందు ఆమెచర్యకు, కలిగింతర్వాత ఆమెచర్యకూ చాలా వ్యత్యాసము గోచరిస్తున్నది. తన కీవిషయం చాలా రోజులాయె మనస్సుకు తట్టుతున్నది. అయితే దానివిషయమై గట్టి ఆలోచన కలగలేదుగాని.

ఇదివరలో ఆమె హృదయంలో తన కొక్కడికే ప్రాధాన్యము. తనను సంతోషపరచడమే ఆమె పరమావధి. ఆమె స్నానంచేయడం దగ్గిరా ఆమెచేసే ప్రతిపనీ తన సంతోషాన్ని అతిశయింపజేస్తువనే అభిప్రాయంతోనే చేసేది. ఆమెచేసే సర్వమూ తన పాదకమలాలవద్ద హృదయపూర్వకంగా అర్పించేది పనిలో మునిగితేలుతూ ఉన్నప్పుడుగూడా తనను నవ్వుతూ ఒక్కసారి పలకరించడానికి ఆమెకు అవకాశంకలిగేది. అప్పుడు ఆమె తన ఉత్సాహాన్ని ఇనుమడింపజేసి ఆమె ద్విగుణీకృతోత్సాహంతో పనిచేసుకుండేది.

ఇప్పుడూ అంత ఉత్సాహంతోనే పనిచేస్తున్నది. చూడగాచూడగా ఇంకా ఎక్కువ ఉత్సాహంతోనే పనిచేస్తున్నట్లు అనిపించింది అతని అసూయాబాధిత హృదయానికి. కాని ఈ ఆమె సర్వప్రయత్నమూ తన్ను సంతోషపర్చడానికికాదు. పిల్లవాడే ఆమె సర్వస్వాన్నీ ఆక్రమించుకున్నాడు. తనకామె హృదయంలో స్థానం కనిపించలేదు. ఇప్పుడా హృదయాన్ని మరొకమూర్తి ఆవరించింది. ఇప్పుడామెచేసే ప్రతిపనీ ఆమూర్తి సాన్నిధ్యాన్నే అర్పిస్తున్నది.

తాను మాత్రం తన కుమారుణ్ణి ఆమాత్రం ప్రేమించడం లేదా? అందుకని ఆమెయందు తనకుగల ప్రేమ ఏమాత్రమైనా తగ్గిందా! ఆమెను ఉదాసీనభావంతో చూస్తున్నాడా? ఆమెమాత్రం ఆలాఎందుకు ప్రవర్తించగూడదూ? ఆమెను తనమీద ఉన్న ప్రేమంతా ఏమయింది?

ఆ ఆలోచనా పరంపరకు అంతులేకుండాపోయింది. భోజనంచేసి తాను అక్కడ కూర్చున్నదిమొదలూ తన సంతోషంకోసమని ఆమెచేసిన పనేమున్నది? పిల్లవాడికోసం మాత్రం ఆమె శ్రమపడగూడదని తానంటున్నాడా? ఆమె హృదయంలో, ఆమె మనస్సులో తనకు గూడా, ఒక మారుమూలనే అయినా, ఒక కొద్దిపాటి జాగాఎందుకు చూపగూడదూ? పిల్లవాడికి రేపు ప్రొద్దుటికికావలసిన సున్నిపిండి కిప్పుడు తొందర వచ్చిందా? తనవద్ద కూర్చుని మామూలుమాదిరి రెండు కబుర్లు నవ్వుతూ మాట్లాడి తనను సంతోషపరచడానికి ఆమెకు సావకాశమేలేదా? అంతకన్న రేపెప్పటికో కావలసిన సున్నిపిండిపని ముఖ్యమా! అని కొండచిలువ చాంతాడుకలె ఆలోచన,

కృష్ణమూర్తి కమలవంక చూశాడు. ఆమె చిత్తవృత్తినిగురించి ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ అతనికి కష్టంగా ఉన్నది. ఆమెఅంటే అసహ్యమైంది. కమల అత్యంతోత్సాహంతో తనపని తాను చేసుకుంటున్నది. ఆమె ఉత్సాహాన్ని కృష్ణమూర్తి సహించలేకపోయినాడు.

ఇంతలో పిల్లవాడు నిద్రలేచి ఏడ్చాడు. కమల చేస్తూచేస్తూ ఉన్న పని వదలిపెట్టిపోయి పిల్లవాడిని ఎత్తుకొని లాలించడం మొదలుపెట్టింది. ఇంతసేపాయి తాను పడుతున్న అవస్థ ఏమాత్రము గ్రహించకుండా కొంచెం ఇట్లా పిల్లవాడు ఏడ్చాడోలేదో ఏమంత తొందర? చేస్తున్నపనికూడా వదలిపెట్టిపోయింది.

కృష్ణమూర్తి ఈర్ష్యాగ్రస్తుడైనాడు. తన కుమారుణ్ణి చూస్తేగూడా కోపమనిపించింది. తమ ఇద్దరిమధ్యనున్న ప్రేమానుబంధము సడలిపోవడంకంటె వీడివల్ల తమకుగాని, ప్రపంచకానికిగాను జరిగిన ప్రయోజనం ఏమిటనుకున్నాడు. పరిస్థితులు ఈలాఉంటే ప్రపంచకమంతా పిల్లలుకావాలె పిల్లలుకావాలెనని ఏడుస్తారెందుకు అనుకున్నాడు. వెంటనేపోయి కమలను ఏమయినాసరే అడగవలసిందే ననుకున్నాడు. ఏమని అడగాలెనో తెలియలేదు. లేచి గబాగబా రెండడుగులలో కమలను సమీపించాడు ముఖం వింతగానున్నది.

'కమలా!' అన్నాడు అధికారంసూచించే గొంతుకతో కృష్ణమూర్తి.

ఆమె ఇటుతిరిగి ఏమిటి అనేలోగా పిల్లవాడు ద్దా, ద్దా, ద్దా, అంటూ తండ్రివైపు చేతులు చాచాడు. తల్లిచేతులో ఉన్న పిల్లవాణ్ణి అతనువంగి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు, కమల కుమారుణ్ణి ముద్దిడుతూ ఉండగా. ఆమె చెక్కిళ్ళు తనచెక్కిళ్ళకు తగలగా తాను పారవశ్యం చెందాడు.

అతని ఆలోచనలన్నీ మాయమయినవి. 'ఎందుకూ పిలిచారు?' అన్న కమలప్రశ్నకు 'ఏమీలేదు' అని సమాధానం చెప్పాడు.

తరువాత ఒకగంటసేపు ప్రయత్నించేస్తేనేగాని అతని ఆలోచనలన్నీ అతనికి జ్ఞాపకంరాలేదు. అతనిలో అతనికే వెర్రినవ్వు వచ్చింది.

—మొదలి సీతారామస్వామి బి.ఏ.

క్రీడావస్తువులు

బాబ్జీ, ఈదుమ్ములో కూర్చొని, ఆ విరిగిపోయిన పూరెమ్మతో ఉదయాన్నుంచీ ఆడుకొంటూ ఎంత హాయిగా ఉన్నావు!

ఆ ఎండిపోతూన్న చిన్న పూరెమ్మతో ఆడుకోవడం చూచి నేను నవ్వుతాను.

జమాఖర్చులు చూచుకుంటూ చిఠాలు అవీ రాసుకుంటూ ఉంటాను.

నాకు తీరుబడి ఎప్పుడు?

నీ దృష్టిని నాకేసి ఒకసారి ప్రసరింపజేసి 'ఇంత ఆహ్లాదకరమైన ఉపాసమయం ఎలాంటి ఆటతో వృధాచేస్తూందో!' అనుకుంటావు గాబోలు!

బాబ్జీ! మట్టితో కానులు పుల్లముక్కలతో తుపాకీలు చేసి ప్రొద్దస్తమానమూ వాటితో గడిపేయడం అనే కళ మరచేపోయాను.

నేను ఖరీదుగల ఆటవస్తువులను కోరి ... బంగారు ముద్దలూ వెండిప్రోగులూ సంపాదిస్తున్నాను.

నీవు, ఏవస్తువులతోనైనా సరే, ఎప్పుడైనా సరే, ఆహ్లాదకరమైన క్రీడలను సృష్టించుకుంటావు నీ కొరకు. నేనో? నా కాలం బలం—నా జీవితములో - ఎప్పుడూ సంపాదించలేని వస్తువులమీద వృధా చేస్తాను.

అస్థిరమైన యీ జీవిత నౌకతో వాంఛా సముద్రమును దాటుటకు పలు కష్టములూ పడుచూ—నే నొక ఆట ఆడుచున్నానని మరచి పోతాను.

—చిట్టూరి సత్యనారాయణ.